

man frygter, at vor Anseelse i Udlandet skal lide ved, at vi stabiliserer f. Eks. ved en Kurs, der svarer til den engelske Shilling. Er det nu ikke en bedaarende Tanke, at England og den britiske Verden overhovedet skulde synes, at et lille Land, der har den samme Guldmønt som England, dog var en underlig Nation, den maatte man have dyb Mistillid til? Jeg forstaar ikke, hvorfor de pludselig skulde have den Mistillid til deres egen Mønt. Saa vil man maaske sige: Ja, men vi har i Forvejen haft en Krone, der var mere værd i Guld end den engelske Shilling, ca. 10 pCt. højere i Guldværdi. Ja, det har vi, men den er unægtelig blevet et historisk Begreb. Man kunde lige saa godt sige, at vi skulde tilbage til Dalertiden, den skønne Tid, da vi havde Daler; det var en endnu bedre Tid. Man kunde jo ogsaa gaa tilbage til Specierne, naar man vilde have noget aldeles fortræffeligt. Men det ene som det andet er historiske Begreber. Udlandet bryder sig ikke en Snus om det, og hvorfor ikke? Fordi alle de Obligationer, der ejes af dem i Udlandet, som har Interesse deri, lyder paa Sterling, Svejts frank eller Dollar o. s. v. De faar derfor, hvad de skal have.

Derimod er der en Ting i Udlandet, som man bryder sig om, og det er, at Valutaen ligger fast. Det skæbnsvangre, det, hvorved vi udfordrer Udlandet paa en for os mindre smigrende Maade, er, naar vi nu igen lovgiver om at gaa ind i en Periode, hvor vi har en svingende Valutakurs, og det skönt saa at sige alle Lande har ordnet deres Pengevæsen. Som det blev udtalt paa Brysselerkonferencen, har den samlede Verden ligefrem raadet de Lande, der havde en deprecieret Mønt, til blot at stabilisere den paa det Standpunkt, hvor den indenlandske og den udenlandske Købeevne svarede til hinanden; naar man skal handle med et Land, er det nemlig afgørende, at Mønten ligger fast. Her vil den svinge, ogsaa paa Grund af Pristallet, fordi vi har et Pristal, der ikke alene er afhængigt af Varepriserne, men mangfoldige Ting som Skatter o. s. v. og først og fremmest er afhængigt af Arbejdslønnen, der kommer saa langt bagefter. Af disse mange Grunde ser jeg med Bekymring paa, at denne Valutalov bliver vedtaget. Det eneste, den ikke bringer, er det, den skulde bringe, nemlig Stabilitet, Sikkerhed for Erhvervslivet. I Stedet for vifter man med Pari og en ærlig Krone o. s. v. Lad mig i Parentes sige, at ærlig er enhver Mønt, naar den først er guldindløselig, ligegyldigt, om det er Francen ved 72 eller Shillingen ved 90; begge er lige fortrinlige, naar de er ind-

løselige til den Værdi, hvorpaa de lyder. Man vifter med dette Fremskridtsbillede, man hænger sig i Frasen, man appellerer til Følelsen, og paa den anden Side hverken kan eller tør man gaa til Pari. Men altsaa: 4 Partier er enige.

Der var en udmærket Bemærkning i den højtærede Erhvervsministers Foredrag, som jeg hørte med Tilfredshed. Det var, da han til sidst sagde: Ja, der er ikke noget bestemt ved denne Lov, der er ogsaa en Vej aaben til det, man falsk kalder Nedsækning — thi faktisk er det ikke Nedsækning. Det var i visse Maader trøsterige Ord, som jeg haaber, trøsterige Ord ikke holdte ved Baaren, men som mere skulde minde om de trøsterige Ord, man fortæller, at den svenske Præst sagde, da han havde talt saaledes, at Menigheden henflød i Taarer, og han selv ogsaa var saa grebet af Situationen, at han tilføjede: Græder ikke, Børn, det turde maaske blive Løgn alt sammen. Der er dog endnu en Vej aaben. Jeg nærer nu — det vil jeg ærligt bekende — intet stort Haab om, at man vil befare den Vej. Men til at undersøge, hvor farbar den er, har man nedsat en lille Kommission, om jeg maa kalde den saa, bedt tvende Mænd om at foretage Undersøgelser. Om den ene er det heldigvis oplyst, at det ikke er den Ussing, der var Direktør i Nationalbanken, det taler i alt Fald til hans Fordel. Om den anden vil jeg gerne sige, at han er en højst habil og fortræffelig Nationaløkonom, og jeg ser for saa vidt med Tillid til hans Undersøgelse, men han hører til Nationalbankens Kreds, og der er stadig væk noget, der hedder: denne sarte Overgang mellem det subjektive og det objektive, som vi alle sammen har saa vanskeligt ved at vogte os for. Imidlertid maa man jo haabe, at de to udmærkede Videnskabsmænd vil henvende sig til og spørge ogsaa det praktiske Livs Mænd og ikke nøjes med at tale med et Par Bankdirektører af den Type, jeg før skildrede, men med de mange, der rundt omkring har det praktiske Kendskab til Sagen, at de altsaa virkelig vil sætte sig ind i Forholdene. Men jeg gentager: stor Tillid eller stort Haab — om Tillid vil jeg ikke en Gang tale — til, at vi kommer til at vandre den Vej, har jeg ikke. Og hvorfor? Fordi jeg paa ingen Maade tør skjule for mig selv, at saa at sige det hele Folk med Undtagelse af nogle ganske enkelte rundt om i det ene og det andet Parti er blevet grebet af denne Overtro paa Pari. Nu har det naturligvis været mig en personlig Tilfredsstillelse at se, at man fra radikal Side har frigjort sig for denne Overtro. De har